

Závěr

Na závěr této práce bych chtěla říct, že jsem ráda, že jsem si toto téma vybrala a mohla jej zpracovat za pomoci odborného dohledu, který byl potřeba, aby práce nebyla subjektivně zpracovaná.

Hlavním a nejpodstatnějším cílem celé práce bylo zjistit zásadní informace o humanitárních a vzdělávacích projektech v Keni a o životě v ghettu. V prvním výzkumu, kde jsem měla stanovené 4 cíle a 4 hypotézy jsem dospěla k závěru, že je potřeba všech humanitárních, rozvojových a vzdělávacích projektů. Jelikož nejde přímo určit nebo stanovit, zda-li nemocnice je důležitější než škola, či dětský domov pro zkvalitnění života obyvatel Keni. Proto bychom vždy měli na začátku zjistit, který z plánovaných projektů je potřeba v dané chvíli v dané oblasti. Dalším podstatným bodem považují názory Keňanů, kteří sami řekli, že obyvatelé, kterým je pomoc poskytována by se měli podílet na budování projektu a také na jeho dalším rozvoji, aby nedošlo k tomu, že by lidé v Keni přestali spoléhat sami na sebe, mohli by přestat pracovat nebo se snažit najít si práci na uživení rodiny. Proto si i já myslím, že každý projekt by měl být stanoven tak, aby se na práci mohli podílet všichni účastníci. Co bych velmi ráda na konci prvního výzkumu vyzdvihla je hlavní myšlenka projektu Afrika Africe. Mladí Keňané, kterým byla nabídnuta možnost studovat zadarmo střední školu či dostat certifikát z počítačového centra, by měli poté, co si najdou práci a budou mít dostačující finanční zázemí, tak by se měli podílet na rozvoji projektu takovým způsobem, že by mohli finančně pomoci dalšímu studentu. Tuto myšlenku jsem nazvala „Cyklus zpětné pomoci“, a myslím si, že na téhle myšlence by mohly být založeny všechny projekty. Také bych chtěla říci, jak je nejenom v Keni, ale všude na světě důležitá zdravotní a sociální osvěta, tedy prevence. Díky projektům po celém světě mají lidé v různých koutech světa možnost se dovědět více o nástrahách pohlavně nakažlivých chorob a díky prevenci, můžeme předejít mnoha problémům, které se těžce a dlouho napravují a jsou také velmi finančně náročné. V neposlední řadě jsem došla ke zjištění, že tamní lidé si nejsou vědomi toho, jak můžou svou půdu využít. Z tohoto důvodu se Humanistické centrum rozhodlo vytvořit projekt na podporu zemědělství v Keni

Jak jsem v teoretické části uvedla, je také velmi podstatné složení týmu a především vedoucí týmu, který projekt aplikuje a vede, podporuje a vyzdvihuje práci, kterou dělá a tudíž je i úspěšný.

Ve druhém výzkumu, který sem také dělala pomocí rozhovoru jsem měla stanovené dva cíle a to jakým způsobem se člověk může dostat do ghetta a jaká pak z něj vede cesta ven. Rozhovor probíhal s lidmi, kteří žijí v USA a přijeli sem za účelem dalšího vzdělání a vyššího výdělků a především za zkvalitněním jejich dosavadního života v rodné zemi. Jeden z dotazovaných byl rodilý Keňan žijící v nynější době v České Republice. Chtěla jsem také porovnat to, jestli je nějaký rozdíl mezi ghettem v USA a slumem v Keni, ikdyž to nebyl ani cíl ani účel této práce. Jak jsem mezi dotazovanými zjistila, téměř žádný rozdíl není, protože všichni dotazovaní přišli do velkého města za účelem získání dobré pracovní pozice, ale jelikož nepočítali s různými nástrahami, jako je neinformovanost, nedostatečné či neodpovídající vzdělání.

Jelikož jsem ještě neměla možnost vycestovat osobně do Keni, využila jsem svého pobytu v USA a snažila se najít náhradní řešení pro výzkum, myslím si, že toto rozhodnutí bylo správné, protože dotazované znám osobně i jsem se osobně setkala s jejich každodenním životem v ghettu a jejich odpovědi si nesmírně cenním, protože jen díky nim jsem zjistila, že opravdová pomoc tkví ve víře v sebesama, ve své vlastní pomoci. A hlavní způsob jak začít nový společenský život mimo ghetto je, že bychom si sami měli najít řešení a pomoci si sami pokud je to v našich silách. Pak-liž že to v našich silách není, v tu chvíli by mělo nastoupit odpovídající řešení, jako jsou projekty, o kterých jsem zde výše psala.

Myslím si, že všechny cíle, které sem si na začátku práce stanovila, se vyplnily, až nad má očekávání. V úvodu práce jsem psala o tom, že bych chtěla najít řešení, jak pomoci lidem z jejich tíživé životní situace, nejsem si úplně jistá, zda jsem to správné řešení našla. Jediný, kdo to může potvrdit, jsou samí lidé, kteří měli takovou životní zkušenost. Jak jsem již uvedla, tedy vezmeme-li v úvahu to, že člověk žijící v ghettu je zdravý a je schopen pracovat, tak si myslím, že hlavním řešením je to, uvědomit si, že člověk by se měl postavit na vlastní nohy sám a nespolehat se na pomoc druhých, ale dle mého názoru toto řešení si uvědomí málo který člověk a většinou vyhledá odbornou pomoc, a tudíž jsou zapotřebí odborní pracovníci jako streetworkeri či týmy pracovníků podílejících se na pomoci druhým.